

anbefale Lovforslagene til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 101 af 29. April 1913 om Hjælpekasser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4507, Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 2394).

Sagen sattes til Forhandling.

J. Jacobsen: Jeg kan i Henhold til Udtalelser, jeg har fremsat ved tidligere Lejlighed, anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling. Jeg ser i Bemærkningerne, at Statens Tilskud til Hjælpekasserne nu har været uforandret i fire paa hinanden følgende Finansaar og foreslaas altsaa igen uforandret i det foreliggende Lovforslag. Ud fra denne Kendsgerning, at det altsaa ser ud til, at dette Beløb paa 750 000 Kr. nu har lagt sig fast, vil jeg henstille til den højtærede Minister, om man ikke nu kunde gøre denne Ændring i Loven af 29. April 1913 endelig, saaledes at Beløbet fremtidig fastlægges til 750 000 Kr., og vi saaledes kunde undgaa at komme tilbage til en Ændring i Hjælpekasseloven saa at sige hvert Aar.

Hækkerup: Jeg skal gerne anerkende, at det foreliggende Lovforslag ikke formelt set har været behandlet med den Nedskæringskniv, som Ministeriet paa saa mange andre Omraader har vist en udpræget Villie til at bruge. Men desuagtet byder Lovforslaget saa lidt, at jeg ikke kan rette nogen særlig Tak til den højtærede Minister for det. Det byder for lidt. For det første har Statens Tilskud til Hjælpekasserne i de sidste 4—5 Aar været ringe, for det andet er der, som Arbejdsforholdene og de sociale Tilstande er for Øjeblikket, ingen Tvivl om, at Trangen til Hjælpekassehjælp vil blive stedse stærkere i det kommende Aar i Forhold til de foregaaende. Hvis Hjælpekasserne blot i nogen Grad skal kunne løse deres Opgave, vil Kommunernes Udgifter stige betydeligt og Statskassens Andel altsaa blive forholdsvis mindre, naar Beløbet ikke maa overstige, hvad det har været tidligere. Og det vil sige, at der i Virkeligheden saa er

Tale om en reel Nedskæring. Dette vil ganske særlig blive Tilfældet, hvis Ministeriet, hvad jeg ikke haaber, men hvad jeg alvorligt frygter, blot i nogen Grad faar Magt til at gennemføre sine øvrige store Nedskæringsplaner. Trangen til Hjælpekassehjælp og ogsaa Kommunernes Udgifter til Hjælpekasserne stiger ganske naturligt med de lave Konjunkturer i Samfundets økonomiske Liv, og derfor vilde jeg heller ikke finde det rigtigt, at man fastlagde Statens Tilskud een Gang for alle. Det er jo fastlagt i Øjeblikket ved et Beløb af $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., men dette er et saa ganske minimalt Beløb, at man formentlig fra alle Sider vil erkende, at det er helt utilstækkeligt. I det hele taget kan jeg ikke indse, at en Fastlæggelse er rigtig, naar Trangen til Hjælpekassehjælp og Kommunernes Udgifter paa dette Omraade er og maa være i saa høj Grad varierende Aar for Aar. Det naturlige maatte være, at man fastsatte, at Staten skal give en bestemt Procentdel; i Loven er det jo fastsat, at Staten maa give indtil en Trediedel, men der er altsaa desværre sat denne talmæssige Begrænsning.

Under den forrige store Arbejdsløsheds-krise var Hjælpekassernes Udgifter meget højt oppe. For Finansaaret 1921—22 udgjorde Udgiften 8 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., for 1922—23 10 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., for 1923—24 7 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. og for 1924—25 6 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nedgangen i Aarene 1923 og 1924 skyldtes ganske naturligt, at dette var forholdsvis gode Arbejdsaar, hvor Trangen altsaa ikke var saa stor, men saavel 1925 som 1926 har været meget ringere Aar, hvor Trangen derfor har været meget større. Jeg ved ikke bestemt, hvor meget Hjælpekassernes Udgifter har andraget for Aaret 1925—26; det er muligt, den højtærede Indenrigsminister sidder inde med Oplysninger i saa Henseende, og det vilde da være ganske interessant at faa disse frem. Efter de Oplysninger, vi fik i Folketingsudvalget i Fjor, og som omfattede Tiden frem til den 20. Februar i Fjor, var der imidlertid for Aaret 1925—26 en væsentlig Stigning, og jeg har stærk Grund til at tro, at Stigningen for indeværende Aar vil blive endnu betydeligere. Jeg har saaledes faaet oplyst, at f. Eks. Københavns Kommune i Finansaaret 1925—26 ydede 2 252 000 Kr. til Hjælpekasserne, medens man i indeværende Aar, trods al Økonomi, har maattet anvende og maa anvende 3 387 000 Kr., altsaa omtrent 50 pCt. mere end Aaret forud, og der er ingen Tvivl om, at Forholdet stiller sig paa lignende Maade i mange Kommuner ud over Landet, saaledes at disse Udgifter